

Arrest

nr. 113 120 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2012 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANTOMME, die loco advocaat K. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 maart 2010 dienden verzoekers een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van hun zoon die een burger van de Unie is.

1.2. Op 17 september 2010 werden verzoekers in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 15 mei 2012 trof de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21). Deze beslissingen werden aan verzoekers betekend op 24 mei 2012. Dit zijn de bestreden beslissingen, op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot gezinshereniging op 30.03.2010, en verkreeg de F-kaart op 17 09 20/0. Overeenkomstig artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12 1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 07 03 2012 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd om eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art 42 quater §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 10.03.2012, en legde hiertoe geen relevante documenten voor. Betrokkene legde een attest van het OCMW voor waar uit bleek dat er sinds 2010 een OCM W-uitkering werd uitgekeerd. Ook werden er bewijzen voorgelegd dat zijn [haar] zoon en schoondochter in functie van wie hij [ze] de F-kaart verkreeg werkloos zijn (attest werkloosheidsuitkering van maart 2012, trajectovereenkomst in verband met begeleiding van werkzoekenden en een bewijs van een recente sollicitatie).

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Hieruit valt af te leiden dat betrokkene niet langer ten laste is van de EU-burger in wiens functie de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend.

Bijgevolg voldoet betrokkene dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als ascendant (art 40bis §2, °4 wet 15.12.1980) en wordt het verblijfsrecht beëindigd (art 42quater - wet 15.12.1980), onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42quater §1, 3° lid van diezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.*

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op *“van het legaliteitsbeginsel juncto het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, doordat het bestuur de criteria opgenomen in de Vreemdelingenwet met ingang van 22.09.11 meteen toepast op vreemdelingen met verblijfsrecht op grond van art. 40bis §2, 4° terwijl een matigende overgangsregeling passend is.”*

Verzoekers betogen als volgt:

“Het legaliteits- en redelijkheidsbeginsel verzetten zich tegen de thans bestreden beslissingen.

De motieven in de bestreden beslissing op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht werd besloten zijn onwettig, minstens kennelijk onredelijk.

“Indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, zo oordeelde het Grondwettelijke Hof in enkele arresten, vermag hij te oordelen dat die beleidswijziging met onmiddellijke ingang moet worden doorgevoerd en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien.

De artikelen 10 en II van de Grondwet zijn slechts geschonden indien de overgangsregeling of de afwezigheid daarvan tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan. Dat laatste is het geval wanneer de rechtmatige verwachtingen van een bepaalde categorie van rechtsonderhorigen worden miskend zonder dat een dwingende reden van algemeen belang voorhanden is die het ontbreken van een overgangsregeling kan verantwoorden.

Met ingang van 22.09.11 werden nieuwe regels van kracht o.a. met betrekking tot de vreemdelingen welke verblijfsrecht bekomen hebben op grond van de hereniging met (een van) hun kinderen.

Er werd niet in een overgangsregeling voorzien, zodat men er dient vanuit te gaan dat de nieuwe wet van toepassing is op reeds behandelde dossiers, zoals in casu.

Verzoekers waren hiervan echter niet op de hoogte. Zij hadden de maatschappelijke integratie in de vorm van een leefloon meteen geweigerd indien zij van bij het begin geweten hadden dat de regelgeving ca. een jaar na toekenning met onmiddellijke ingang zou worden gewijzigd. Minstens hadden zij afstand gedaan van dit leefloon zodra zij weet hadden gehad van de wetswijziging en haar implicaties.

Het getuigt derhalve minstens van onbehoorlijk bestuur in hoofde van verwerende partij dat verzoekers van de wetswijziging en zijn implicaties niet op de hoogte gebracht werden. Dat verwerende partij naar eigen zeggen de wet toepaste zoals deze wordt toegepast voor eenieder doet niets af aan voorgaande vaststelling.

Weliswaar wordt van iedere rechtsonderhorige verwacht op de hoogte te zijn van de wet en derhalve ook van de nieuwe wet, doch het is onredelijk dit eveneens te eisen van nieuwkomers als verzoekers. Vaststaat dat de rechtmatige verwachtingen van verzoekers zijn miskend.

Daarenboven dient vastgesteld dat het niet-voorzien in een overgangsregeling een miskenning uitmaakt van de rechtmatige verwachtingen van verzoekers zonder dat een dwingende reden van algemeen belang voorhanden is die het ontbreken van een overgangsregeling rechtvaardigt.

Mochten verzoekers twee jaar eerder een aanvraag tot gezinshereniging ingediend hebben, zouden zij zich nooit geconfronteerd geweten hebben met de mogelijkheid tot tussentijdse evaluatie ter controle van het feit of zij al dan niet een leefloon genoten.

Zodoende dient een schending van het gelijkheids- en vertrouwensbeginsel (als toepassing van het legaliteitsbeginsel) te worden weerhouden in de mate dat vreemdelingen zoals verzoekers aan andere regels onderworpen worden dan vreemdelingen welke drie jaar voor de inwerkingtreding van de wetswijziging verblijfsrecht verkregen. Het ontbreken van een overgangsregeling voor reeds herenigde vreemdelingen wordt niet verantwoord omwille van een dwingende reden van algemeen belang.

"Een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk" (cf. art 42quater §1 5° Vw.) kan bezwaarlijk als een dwingende reden van algemeen belang worden beschouwd.

Prejudiciële vraag

Gelet op wat voorafgaat vragen verzoekers uw Raad volgende prejudiciële vraag voor te leggen aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt artikel 42quater Vreemdelingenwet de artikelen 10, II en 22 van de Grondwet, juncto het gelijkheids- en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in zoverre voor vreemdelingen welke zich destijds herenigden met (een van) hun kinderen, sinds de inwerkingtreding van de wet van 8.07.11 op 22.09.11 gedurende een periode van drie jaar vanaf het verblijfsrecht is voorzien in een evaluatie van de mate waarin men op onredelijke wijze een belasting zou uitmaken van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en op basis waarvan het verblijfsrecht kan worden ingetrokken, zonder dat er een redelijke verantwoording bestaat voor, of een dwingende reden van algemeen belang voorhanden is ter rechtvaardiging van, het ontbreken van een overgangsregeling?"

Verzoekers stellen vast verwerende partij desbetreffend geen standpunt inneemt."

2.2. Het vroegere artikel 40 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet zoals ingevoegd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidde als volgt:

"Art. 40bis. - § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.(...)"

Het huidige artikel 40 bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, die in werking is getreden op 22 september 2011, luidt als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.(...)"

Het vroegere artikel 42 quater, §5, van de Vreemdelingenwet zoals ingevoegd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidde als volgt:

“Art. 42quater. - § 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Het huidige artikel 42 quater, §5 van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, luidt op identieke wijze als volgt: *“Art. 42quater. - § 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”.*

Op het vlak van de na te leven voorwaarden inzake gezinshereniging van ascendenten van burgers van de Unie met deze laatste en op het vlak van de mogelijkheid tot het controleren van de naleving van de gestelde voorwaarden is er dus niets veranderd.

2.3. Wat wel veranderd is, is de periode waarbinnen een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een familielid van de burger van de Unie. Volgens (oud) artikel 42 quater, § 1, van de Vreemdelingenwet zoals ingevoegd door de bovenvermelde wet van 25 april 2007, kon er gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde indien de aan het verblijf gestelde voorwaarden niet vervuld worden. Conform het nieuwe artikel 42 quater, §1, van de Vreemdelingenwet, zoals ingevoegd door de bovenvermelde wet van 8 juli 2011, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf, een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van de burger van de Unie

2.4. In casu blijkt uit de bestreden beslissingen dat verwerende partij op grond van opgevraagde informatie tot het besluit komt dat verzoekers niet langer voldoen aan de in artikel 40 bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Er werd immers vastgesteld dat verzoekers ten laste zijn van het OCMW en dus niet meer van hun zoon die ze komen vervoegen zijn. Verwerende partij maakt een einde aan het verblijf van verzoekers op 15 mei 2012, zijnde twee jaar en 1,5 maanden nadat zij een aanvraag tot gezinshereniging hadden ingediend en dus hun hoedanigheid van ascendent van de burger van de Unie hadden kenbaar gemaakt en zijnde 1 jaar en 8 maanden nadat verzoekers hun recht op verblijf erkend zagen.

2.5. Er dient te worden geduoid dat de voormelde wet van 8 juli 2011 geen overgangsmaatregelen voorziet. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N; Cass. 28 februari 2003, AR C100603N; Cass. 6 december 2002, AR C000176N; Cass. 14 februari 2002, AR C000350N; Cass. 12 januari 1998, AR S970052F). In casu is er geen sprake van onherroepelijk vastgestelde rechten, aangezien verzoekers slechts vanaf 29 maart 2012 hun verblijfsrecht zouden hebben verkregen onder de gelding van de wet van 25 april 2007, terwijl de wet van 8 juli 2011 in werking is getreden op 22 september 2011 en dus onmiddellijk voor hen gold.

2.6. Iedereen wordt geacht de wet te kennen en van dit principe kan niet afgeweken worden voor bepaalde categorieën van vreemdelingen.

2.7. Wat betreft verzoekers' bezwaar inzake het ontbreken van matigende overgangsmaatregelen waardoor zij als het ware gepakt werden in snelheid en hun voorstel om dienaangaande een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, wijst de Raad op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarop de aandacht ter terechtzitting gewezen werd. Hierin werd aangaande het gebrek aan overgangsmaatregelen voor wat betreft gezinshereniging met Belgische onderdanen het volgende gesteld: *“(...) B.66.1. De verzoekende partijen voeren aan dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door artikel 9 van de wet van 8 juli 2011, een schending zou inhouden van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de algemene beginselen van de niet-retroactiviteit van wetten, van het gewettigd vertrouwen en van*

de rechtszekerheid, doordat de bestreden bepaling onmiddellijk van toepassing is en niet in een overgangsregeling is voorzien wanneer de aanvraag tot verblijf werd ingediend vóór de inwerkingtreding van de wet. Doordat de regeling ten aanzien van de gezinshereniging met Belgen in sommige opzichten minder gunstig is dan de voorheen geldende wetgeving, zou ook afbreuk worden gedaan aan de standstill-verplichting die zou zijn vervat in artikel 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. B.66.2 De wijziging van een wet impliceert noodzakelijkerwijze dat de situatie van diegenen die waren onderworpen aan de vroegere wet, verschillend is van de situatie van diegenen die zijn onderworpen aan de nieuwe wet. Een dergelijk verschil in behandeling is op zich niet strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, bevat artikel 22 van de Grondwet geen standstill-verplichting die de wetgever zou verhinderen om zijn beleid aan te passen wanneer hij dat noodzakelijk acht. B.66.3. Indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, vermag hij te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en is hij in beginsel niet ertoe gehouden in een overgangsregeling te voorzien. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet zijn slechts geschonden indien de ontstentenis van een overgangsmaatregel tot een verschil in behandeling leidt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat of indien aan het vertrouwensbeginsel op buitensporige wijze afbreuk wordt gedaan. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, dienen ermee rekening te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording. B.67. In zoverre ze betrekking hebben op de toepassing in de tijd van de bestreden bepaling, zijn de middelen niet gegrond." Gelet op de vaststelling dat voormelde passage o.a. betrekking heeft op de afschaffing van de mogelijkheid tot gezinshereniging voor bloedverwanten in opgaande lijn van een meerderjarige Belg, kan niet worden verwacht dat het Grondwettelijk Hof anderszins zou oordelen voor wat betreft het ontbreken van een overgangsregeling aangaande de loutere wijziging van de periode en de modaliteiten waarbinnen een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie.

2.8. Gelet op de hoger vermelde vaststellingen, gezien het feit dat onderhavig arrest van de Raad nog vatbaar is voor een cassatieberoep bij de Raad van State en gezien artikel 26, § 2, derde lid van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, wordt geen prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

2.9. Het gegeven dat verwerende partij in haar nota geen standpunt inneemt aangaande het voorstel van verzoekers tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, verhindert de Raad niet het bovenvermelde vast te stellen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.10. In een tweede middel werpen verzoekers op: *"schending van art. 42quater § 1 lid 3 Vw. juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat het bestuur weliswaar verwijst naar de humanitaire elementen conform art. 42quater § 1 lid 3 Vw, doch deze bepaling niet in concrete toetst"*.

Verzoekers betogen in hun synthesesamenvatting als volgt:

"Art. 42quater lid 3 Vw. stelt:

(...)

Conform de rechtspraak van uw Raad legt het zorgvuldigheidsbeginsel "aan de gemachtigde van staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te storten op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken."

Zoals hoger gesteld wordt in de bestreden beslissingen weerhouden:

"onafgezien (sic) van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42quater § 1, 3° lid van diezelfde wet"

Het is duidelijk dat verwerende partij nagelaten heeft deze humanitaire elementen zoals opge- somd in art. 42quater lid 3 Vw. ter dege te onderzoeken.

Uw Raad oordeelde eerder reeds:

"De Raad wijst er in dit verband op dat het gegeven dat hij een beslissing niet kan "hervormen" op basis van stukken waarvan het bestuur geen kennis had op het ogenblik van het nemen van deze be- slissing

niet impliceert dat wanneer verzoeker voorhoudt dat het bestuur kennis had kunnen hebben van het feit dat hij zich in een door de wet voorziene uitzonderings- situatie beyond, hij dit niet dient aan te tonen" (RvV nr. 78 033 van 26.03.12).

Verzoekers zijn formeel dat zij, zoals door verwerende partij bij brief van 7.03.12 verzocht aan het gemeentebestuur, documenten voorlegden aan het gemeentebestuur waaruit de precare medische toestand van met name verzoekster blijkt (meer bepaald het stuk 3).

Verzoekster is terminaal chronisch nierlijder en heeft een sterk verzwakt hart (stuk 3-4). Verzoeker is epilepticus (niet precair).

Ofwel sloeg verwerende partij geen acht op het document d.d. 10.04.12 (stuk 3), ofwel bleef het gemeentebestuur ingebreke dit document eveneens mee te verzenden.

Blijkens de nota van verwerende partij zou het bewuste stuk niet in het administratief dossier prijken. Nochtans zijn verzoekers formeel dat dit document op de ultieme dag voorgelegd werd aan het loket vreemdelingenzaken van de gemeente Hamme. Opgemerkt weze dat het medisch document (stuk 3) door dr. De Meester werd opgesteld op 10.04.12 en meteen meegegeven met verzoekster en haar zoon. Dit is precies de ultieme datum ("10.03.2012 10.04.12") welke aan het Hamse loket door de bevoegde ambtenaar duidelijkheidshalve genoteerd werd op het faxdocument uitgaande van verwerende partij aan de burgemeester van Hamme) dat verzoekers in kopie werd meegegeven (stuk 5). Ook de paragraaf betreffende art. 42ter en 42quater werd onderlijnd, zodat het duidelijk is welke boodschap aan verzoekers werd meegegeven.

Desbetreffend had de zoon van verzoekers een onderhoud met de burgemeester van Hamme op 30.04.13. De betrokken ambtenaar antwoordde de burgemeester in een eerste reactie dat medische documenten rechtstreeks naar de dvz dienen opgestuurd te worden in het kader een procedure op grond van art. 9ter Vw. Toen de raadsman van verzoekers hieromtrent door de burgemeester ingelicht werd, diende de raadsman van verzoekers erop te wijzen dat in casu geen procedure conform art. 9ter Vw. voorligt en dat het medische document werd voorgelegd conform art. 42ter en quater Vw. (zoals nota bene onderlijnd aan het vreemdelingenloket).

De ambtenaar van de dienst vreemdelingenzaken van de gemeente Hamme stelde, hiermee geconfronteerd in een telefonisch onderhoud met de raadsman van verzoekers op 3.05.13, dat hij niet met zekerheid kon stellen of het document hem of een collega überhaupt was voorgelegd - het omgekeerde overigens ook niet. Verderop in dit onderhoud liet hij zich ontvallen dat zijn dienst sedert een paar maanden veiligheidshalve op alle voorgelegde documenten een stempel plaatst. Op het moment van afgifte van het kwestieuze medisch document was deze praktijk m.a.w. nog niet in zwang.

Verzoekende partijen kunnen hiervan niet het slachtoffer worden. Met name de datum van het medisch attest en de ultieme afgiftedatum + onderlijning vermeld op het stuk 5 vormen voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens conform art. 1353 B.W. om te besluiten dat het medisch attest wel degelijk op de laatst mogelijke dag werd voorgelegd aan de gemeente.

Indien verwerende partij een verder onderzoek had doorgevoerd had zij kunnen vaststellen dat verzoeker de in voormelde bepaling voorziene voorwaarden vervulde.²

Wat hoe dan ook een vaststaand gegeven betreft is de leeftijd van verzoekers. Zij zijn resp. 64 en 60 jaar. Voormeld art. 42quater lid 3 Vw. schrijft voor dat rekening dient te worden gehouden met de leeftijd van betrokkenen. Uit niets blijkt dat het bestuur rekening gehouden heeft met de leeftijd van verzoekers. Alleen al om die reden dient een schending te worden weerhouden van het zorgvuldigheidsbeginsel in hoofde van verwerende partij. Om dit gegeven te onderzoeken heeft men zonneklaar geen medisch attest nodig.

De vermelding van de "onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42quater § 1, 3° lid van diezelfde wet" waarvan sprake in de betreden beslissingen is dan ook niet meer dan een standaardbepaling, hooguit een voorbehoud.

De bestreden beslissing geeft blijk van een gebrek aan zorgvuldigheid."

2.11. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.12. Artikel 42quater, §1, in fine van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

2.13. Blijkens het administratief dossier werden verzoekers op 10 maart 2012 in kennis gesteld van een schrijven van verwerende partij, waarin – onder meer – gesteld werd: *"In zoverre er humanitaire*

elementen zijn overeenkomstig art. 42 ter §1, 3^e lid en/of art. 42 quater §1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”

2.14. Kernbetoog van verzoekers is dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt, nu geen rekening werd gehouden met de documenten die verzoekers neerlegden in antwoord op voorvermeld schrijven, *“waaruit de preciaire medische toestand van met name verzoekster blijkt”*. Verzoekers voegen deze stukken eveneens aan hun verzoekschrift (zie stukken 3-4).

2.15. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 10 april 2012 verschillende documenten overmaakten aan verwerende partij. Zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, bevinden de medische stukken aangaande verzoekster waarvan verzoekers gewag maken in hun verzoekschrift, zich niet in het administratief dossier. De Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen op grond van stukken waarover verwerende partij niet beschikte op het moment van het treffen van deze bestreden beslissingen.

Waar verzoekers pogen aan te tonen dat *“het document d.d. 10.04.12 (stuk 3)”* wel degelijk werd overgemaakt aan het betrokken gemeentebestuur en hiertoe opwerpen dat *“met name de datum van het medisch attest en de ultieme afgiftedatum + onderlijning op het stuk 5 [...] voldoende overeenstemmende vermoedens [vormen] conform art. 1353 B.W.”*, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekers zich in een betwisting aangaande een politiek recht niet dienstig kunnen beroepen op een aan het Burgerlijk Wetboek ontleende bepaling die stelt dat *“vermoedens die niet bij de wet zijn ingesteld, worden overgelaten aan het oordeel en aan het beleid van de rechter, die geen andere dan gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens zal aannemen, en zulks alleen in de gevallen waarin de wet het bewijs door getuigen toelaat, behalve wanneer tegen een handeling uit hoofde van arglist of bedrog wordt opgekomen”* (art. 1353 BW).

Voor zover verzoekers verwijzen naar de aantekeningen die *“aan het Hamse loket door de bevoegde ambtenaar”* werden aangebracht op het in punt 2.13. vermelde schrijven (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift), merkt de Raad op dat deze notities ontbreken op de kopie van dit schrijven die zich in het administratief dossier bevindt. Uit niets blijkt dat aan het Hamse loket deze notities zouden zijn aangebracht en deze notities tonen niet aan dat het betrokken stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift overgemaakt werd aan de verwerende partij. Waar verzoekers benadrukken dat het medisch attest werd opgesteld *“precies [op] de ultieme datum”* waarop verzoekers volgens het in punt 2.13. vermelde schrijven stukken konden voorleggen, stelt de Raad nog vast dat dit gegeven op zich niet inhoudt dat de gemeente dit stuk overmaakte aan verwerende partij. Voorts uiten verzoekers allerlei beweringen inzake het handelen van het Hamse gemeentebestuur maar deze kunnen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden en kunnen derhalve niet in aanmerking genomen worden. Verzoekers zetten ook tevergeefs een redenering op dat omdat ze er alle belang bij hadden om stuk 3 over te maken aan de verwerende partij dit wel degelijk werd overgemaakt. De Raad stelt ten slotte nog vast dat verzoekers zelf niet uitsluiten dat de gemeente naliet het betrokken medische stuk over te maken aan verwerende partij.

Waar verzoekers erop wijzen dat verwerende partij geen rekening hield met hun leeftijd, merkt de Raad op dat verzoekers blijkens het administratief dossier in maart 2010 hun aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart indienden. Zij waren toen respectievelijk 61 en 57 jaar oud. Met hun betoog leggen verzoekers zelf de nadruk op hun medische problematiek, waarvan verwerende partij niet op de hoogte was, zoals hoger werd vastgesteld. Verzoekers tonen niet aan hoe het louter vaststellen van een leeftijd van 64 en 60 jaar, bij gebrek aan overige humanitaire elementen, op zich een element kon zijn dat tot een andersluidende beslissing had kunnen aanleiding geven. Verzoekers hebben dan ook geen belang bij hun kritiek dat verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft door geen rekening te houden met hun leeftijd.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA